

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Vic travessa possiblement els moments més crítics de l'escassetat d'aliments, i des d'on s'hi hauria de providenciar amb tota diligència per tal de millorar la situació, no s'hi fa res o ben poca cosa. Incumbeix a la Delegació Comarcal de Proveïments de la Generalitat la prestació del servei de proveir-nos dels articles indispensables per al nostre aliment, i és, per tant, aquesta, mentre no es disposi el contrari, la que ha d'assumir la responsabilitat més directa en l'endegament d'un problema tan vital. Sens que ens mogui cap desafecció partidista entorn dels companys sobre els quals recau la direcció del departament damunt esmentat, lleialment hem de fer constar que l'actuació que han menat, no solament no ha estat gens favorable a atendre les necessitats de la ciutat, ans encara s'ha distingit per crear entrebancs que han dificultat la bona marxa de l'actuació de l'organisme municipal que venia sortejant, abans d'ara, amb resultats positius, els perills de caure en un estat de penúria, i que encara li permetia aliviar d'una manera efectiva diverses poblacions de la comarca. Ja sabem que ningú no pot donar el que no té, però precisament atenent-nos a aquesta gran veritat i per tenir la certesa de que els delegats comarcals de proveïments estan investits de moltes facultats i ho tenen tot, menys gèneres en els magatzems, el camí de l'èxit més fàcil, que no s'hauria d'escapar a cap mitjana intel·ligència, seria el de facilitar i àdhuc estimular a aquells organismes locals, que compten amb mitjans i preparació per a fer ho, l'adquisició d'articles que ells no poden subministrar; naturalment, sense apartar-se del compliment del seu deure ni perjudicar l'orientació que des de dalt s'imprimeix en l'adquisició i distribució dels proveïments. Potser, per algú, més que la normalitat del servei li interressi politiquerar i obtenir avantatges de botigueta. En aquest cas, el bon sentit i la força de la raó s'han d'imposar i, per sobre de tot, cal acabar amb l'escarni de jugar amb una qüestió de la qual en pateix tothom d'una manera tan sensible. Si volem rectificar conductes, imposem-ho arreu.

ALFIL

LA CARESTIA DE QUEVIURES

Feia ja bastants dies que la meua modesta ploma no s'havia mogut per escriure en el nostre trisetmanari local; però el fet de que circulen alguns rumors i s'adrecen injúries contra la Comissió de Proveïments de la qual en soc membre representatiu del P. O. U. M., m'indueix a fer algunes aclaracions.

En el darrer número de L'HORA NOVA, el company Calafell feia unes aclaracions, per cert molt encertades, i en un míting celebrat al Teatre Vigatà, va exposar d'una manera clara l'assumpte de Proveïments i els augments de preus. Malauradament, però, la gent inconscient, segons perquè, escolta i llegeix; però per a comprendre l'esforç màxim que pesa sobre els companys de la Comissió, per més que se'ls expliqui, fan el sord.

Malgrat que tot el que puc dir-vos ja havia estat abans clarament exposat pel company Calafell, insisteixo jo avui, en el següent:

Quan vaig entrar a formar part del Consell Municipal i vaig ésser delegat per a formar part de la Comissió de Proveïments, va constituir-se un Consell Comarcal de Proveïments per tal d'anar de comú acord amb tota la Comarca. En nomenar-se President, fou elegit per unanimitat el company Calafell. Llavors, es va seguir una política clara, neta. Una política de conjunt que havia d'agrupar totes les Comarques i establir el preu únic, beneficiis dels quals gaudiríem ara, si els oportunistes no haguessin tingut interès en estroncar la marxa que empenien els companys que componien el Consell, malgrat haver-n'hi de totes les tendències polítiques i socials.

Naturalment que els preus haurien crescut quelcom, però mai en la proporció que ho han fet en aquests darrers temps. Era tan neta l'actuació i tan encertat el camí que empenien els que havien de fer aquesta obra, que si avui es posés a la pràctica, donaria resultats immillorables.

Però «algú», que sempre està a l'aguait per a desorganitzar tot el que representi un benefici per a la classe treballadora, va sortir al pas d'aquesta actuació i valent-se de determinada Central Sindical, no parà fins que decretà el Mercat Lliure, ço que representà donar el màxim de facilitats als intermediaris i als burgesos per a fer créixer els preus i forjar així nous capitalistes.

Dic aquestes paraules, avalades per vàries proves, o sinó vageu-ne una: Un petit burgès d'aquesta localitat, va fer en un dia una operació de 20.000 pessetes. Si en un dia es pot ingressar aquesta quantitat, és evident que en 6 o 7 mesos pot establir-se altra cop el capitalisme, encara que amb pitjors conseqüències, si tenim en compte aquell adagi: «Poll reviscolat pica més fort».

Ara es desautoritza als Municipis per a poder adquirir cap classe de queviures, i poden fer-ho solament els Delegats Comarcals posats de «reial» ordre. Quina és l'obra d'aquests delegats? Fins ara, s'han limitat a fer obra de partit i a entorpir la marxa del proveïment de la ciutat, per exemple:

Requisar vagons de sucre destinats a la Comissió Municipal. Més tard, intent de fer el mateix amb un vagó de bacallà. Dies passats, ens vàrem veure obligats a vendre tres vagons de mongetes a La Cerdanya, davant la impossibilitat de portar-los a Vic, degut als obstacles posats pels Delegats Comarcals. Altra obra d'ells és, per exemple: Posar un recàrrec d'un 23 % sobre el sucre que entra a Vic, i un 20 % sobre les mongetes. No cal dir que això influeix considerablement a l'augment dels preus, a més de l'exagerada ambició dels intermediaris apoiats pels Delegats i per la mateixa Generalitat. En aquest cas, tinc de dir que sobren les *Manifestacions*; i que si alguna protesta es vol fer, ja no cal dir a on ha d'adreçar-se. Nosaltres, estem sempre disposats a servir el poble al qual ens devem, i fem tot el màxim de sacrifici per tal d'oferir-li el que bonament podem, malgrat tots els obstacles que se'ns oposen.

Única solució: Desterrar tota mena d'intermediaris i els seus còmplices. Prou política de partit. Solament política d'unitat, base única per a la Revolució i per a la Guerra.

Vic, 20 de maig del 1937.

M. GABARRÓS